

วิจัยในชั้นเรียน

เรื่อง การอ่านสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ปีการศึกษา
2565

นางสาววันธร ประเสริฐ

ตำแหน่ง ครูผู้ช่วย

โรงเรียนวัดไพร่ฟ้า

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา เขต 1

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ

กิตติกรรมประกาศ

วิจัยในชั้นเรียนเล่มนี้สำเร็จได้ ผู้วิจัยจัดทำขึ้นเพื่อการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชาภาษาอังกฤษ เรื่องการสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ผู้จัดทำขอขอบพระคุณคณะคุณครูประจำกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนวัดโพธิ์ฟ้า ที่ได้ให้คำแนะนำข้อเสนอแนะ ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องด้วยดีจนทำให้วิจัยในชั้นเรียนเล่มนี้เสร็จสิ้นสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอกราบพระคุณคณะผู้บริหารสถานศึกษาโรงเรียนวัดโพธิ์ฟ้าที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์จนทำให้วิจัยในชั้นเรียนเล่มนี้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ ทุกประการ คุณประโยชน์และคุณค่าของงานวิจัยในชั้นเรียนเล่มนี้ขอมอบแต่ บิดา มารดา ครูอาจารย์ที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัยในครั้งนี้

วรินทร์ ประเสริฐ

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 1 ความเป็นมาและความสำคัญ	
ที่มาและความสำคัญของการศึกษา	1
วัตถุประสงค์	1
ขอบเขตของการทดลอง	1
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	2
นิยามศัพท์เฉพาะ	2
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
ความหมายของจุดประสงค์การเรียนรู้	3
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	5
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการ	
ประชากรกลุ่มเป้าหมาย	9
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	9
การเก็บรวบรวมข้อมูล	9
การวิเคราะห์ข้อมูล	9
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
การวิเคราะห์ข้อมูล	10
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	10
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลและอภิปรายผล	12
ข้อเสนอแนะ	13

บทคัดย่อ

งานวิจัยในชั้นเรียนฉบับนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนวัดโพธิ์ฟ้า โดยมีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสังเกต ข้อมูลด้านการเรียน และการทดลองใช้สื่อการสอนกับนักเรียน การใช้แรงจูงใจเสริมแรงโดยให้คำชมเชยแก่นักเรียนรวมทั้งดูแลด้านการเรียนให้มีความสนใจในการอ่านและสนใจในการเรียน และติดตามจากการเข้าสอนทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นต่อการเรียนมากขึ้น มีความเอาใจใส่ต่อการเรียน รับผิดชอบและสนใจเรียนมากขึ้น ทำให้บรรยากาศการเรียนภายในห้องเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้ มีความตั้งใจเรียน

ผลจากการจัดการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนมาใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ผลปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนเท่ากับ 3.58 คะแนนและคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 5.97 คะแนนซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนเท่ากับ 2.38 คะแนนและนักเรียนทุกคนมีคะแนนสูงขึ้นกว่าเดิม โดยมีคะแนนความก้าวหน้าเมื่อเทียบระหว่างคะแนนก่อนเรียนกับคะแนนหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 65.80 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ลดลงนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งกิจกรรมกลุ่มของนักเรียนทำให้เกิดบรรยากาศที่ดี และเอื้อต่อการเรียนการสอนช่วยให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นสนใจตั้งใจและมีความรับผิดชอบต่อเรียนมากขึ้นอีกทั้งยังช่วยกระตุ้นให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นอยู่ตลอดเวลาช่วยสร้างความสามัคคีให้เกิดขึ้นในกลุ่ม รู้จักแก้ปัญหาาร่วมกัน ทำงานเป็นทีม ระดมความคิดของหลายคน ซึ่งแนวทางนี้เหมาะสมในการแก้ปัญหาในชั้นเรียนได้เป็นอย่างดี รวมถึงสามารถสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากการที่ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายให้สอนวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นนักเรียนที่เพิ่งขึ้นมาจากระดับอนุบาล และรายวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ต้องใช้ความคิดมากกว่าบรรดาวิชาอื่นที่เรียน ทำให้นักเรียนรู้สึกเบื่อหน่ายได้ง่ายหลังจากการสอนครู ได้ประเมินผลโดยการมอบหมายให้ทำแบบฝึกหัด ใบงาน และแบบทดสอบ พบว่านักเรียนบางคนไม่สามารถทำแบบฝึกหัด ทำใบงาน และทำข้อสอบได้ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งปัญหาดังกล่าวนั้นเกิดจากการที่นักเรียนบางคนเรียนรู้ได้ช้า และมีความสามารถในการเรียนรู้ไม่เท่ากัน ข้าพเจ้าจึงได้หาวิธีการที่จะจูงใจให้นักเรียนมีความสนใจ และกระตุ้นให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นมากขึ้น กิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนนั้น เป็นวิธีการที่ช่วยสนับสนุนวิธีการดังกล่าวได้ทางหนึ่ง โดยให้เพื่อนได้มีบทบาทสำคัญในการเรียน ซึ่งการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน การทำกิจกรรมกลุ่ม การเรียนเป็นกลุ่มย่อย หรือการเรียนร่วมกันมีประโยชน์ ดังนี้

1. นักเรียนได้รับประโยชน์จากเพื่อน และมีโอกาสได้รับประสบการณ์ในการแก้ปัญหาหลายวิธี
2. นักเรียนที่เรียนเก่งมีโอกาสขยายความรู้ให้เพื่อนฟังได้ และช่วยเหลือเพื่อนที่เรียนอ่อนได้
3. ทำให้นักเรียนรู้จักทำงานร่วมกับผู้อื่นปรับตัวเข้ากับสังคม และรู้สึกชอบโรงเรียนมากยิ่งขึ้น
4. นักเรียนเข้าใจวัฒนธรรมของผู้อื่นมากยิ่งขึ้น มีความสัมพันธ์กันเป็นอันดี แม้จะมีพื้นฐานที่แตกต่างกัน ได้ช่วยกันแก้ปัญหาซึ่งสิ่งเหล่านี้ช่วยพัฒนาทักษะทางชีวิตที่สำคัญ
5. ทำให้นักเรียนกล้าพูดกล้าซักถาม และกล้าแสดงความคิดเห็นต่อหน้าเพื่อนในชั้นเรียน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่องการอ่านสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

สมมติฐานของการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เรื่องการอ่านสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน และมีค่าผ่านเกณฑ์มาตรฐาน

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 36 คน
2. ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่
 - 2.1 ตัวแปรต้น
การจัดการเรียนรู้โดยอาศัยเพื่อนนักเรียนด้วยกันช่วยกันอธิบาย
 - 2.2 ตัวแปรตาม
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
3. การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565

ประโยชน์คาดว่าจะได้รับ

นักเรียนสามารถเข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้นและคนที่ไม่เข้าใจมีโอกาสได้รับคำอธิบายที่หลากหลายจากเพื่อนร่วมห้องของตัวเอง ซึ่งจะเป็นผลดีต่อการเรียนในคาบเรียนภาษาอังกฤษ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. รูปแบบการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
2. แบบบันทึกคะแนน
3. สมุดแบบฝึกหัดและใบกิจกรรมของนักเรียน
4. แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน และแบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักเรียน

ระยะเวลาการดำเนินงานวิจัย

เดือนมิถุนายน ของภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน** หมายถึง คะแนนของนักเรียนที่ได้จากการประเมินผลก่อนเรียนและหลังเรียน ซึ่งเครื่องมือเป็นข้อสอบที่ครูสร้างขึ้นเองและได้ตรวจสอบคุณภาพแล้ว

2. **ความสนใจ** หมายถึง การที่นักเรียนแสดงออกถึงความรู้สึกรักชอบ และพอใจในวิธีสอนที่ใช้การสอน โดยใช้กิจกรรมการเรียนแบบการใช้กระบวนการกลุ่มการพัฒนาการคิด การสอดแทรกคุณธรรมจริยธรรมในชั้นเรียน และเอาใจใส่ต่อวิชาภาษาอังกฤษ ด้วยการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม จากการศึกษาค้นคว้าจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ การทำแบบฝึกหัดด้วยความพอใจ มีความกระตือรือร้น และจดจ่อต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และสนใจซักถามปัญหาในเรื่องที่ครูสอนเมื่อมีข้อสงสัยสนทนาโต้แย้งอภิปรายปัญหาในเรื่องที่เรียน ติดตามเอกสารหนังสือพิมพ์ หรือตำราเรียนที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนด้วยความสมัครใจ ซึ่งจะวัดได้จากการตอบแบบสอบถาม วัดความสนใจในวิธีสอนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยได้ปรับปรุงข้อคำถามเพื่อให้สอดคล้องกับวิธีการสอนการสอน โดยใช้กิจกรรมการเรียนแบบการใช้กระบวนการกลุ่มการพัฒนาการคิดการสอดแทรกคุณธรรมจริยธรรมในชั้นเรียน แบบสอบถามวัดความสนใจในวิธีสอนของ เรวัตร์ กัญญา วิทยา และปรีชญัตร์ พรหมศรี ที่สร้างขึ้นตามหลักการสร้างแบบสอบถาม มาตรฐานประเมินค่า 5 ระดับ ของ ลิเคิร์ท (Renniss Likert)

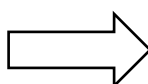
3. **แบบฝึกทักษะ** หมายถึง สื่อหรือเอกสารการเรียนประเภทหนึ่งที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อให้นักเรียนฝึกปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจ และทักษะเพิ่มขึ้นเพื่อพัฒนาทักษะในด้านหนึ่ง ๆ ที่ผู้วิจัยต้องการศึกษาพัฒนาการให้กับนักเรียน และเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก โดยเน้นการฝึกทักษะตามกระบวนการที่ได้กำหนดไว้ และสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

จัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดย
ให้นักเรียนฝึกสะกดคำ

นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น
และมีค่าผ่านเกณฑ์มาตรฐาน

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. ความหมายของจุดประสงค์การเรียนรู้
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1. ความหมายของจุดประสงค์การเรียนรู้

จุดประสงค์การเรียนรู้ คือ ข้อความที่ระบุคุณลักษณะการเรียนรู้ และความสามารถที่ครูต้องการให้เกิดขึ้นกับนักเรียน หลังจากทีนักเรียนได้ผ่านกิจกรรมการเรียนการสอนในเรื่อง หรือบทหนึ่ง ๆ แล้ว

ความสำคัญของจุดประสงค์การเรียนการสอน

จุดประสงค์การเรียนรู้เป็นจุดหมายปลายทางของการเรียนการสอนที่ได้แนวทางมาจากความคิดรวบยอดการเรียนการสอน ดังนั้นจุดประสงค์การเรียนการสอนจึงมีความสำคัญต่อการจัดการเรียนการสอน

ลักษณะของจุดประสงค์การเรียนการสอน

จุดประสงค์การเรียนการสอนแบ่งได้ 2 ระดับ คือ

1. จุดประสงค์ทั่วไป

เป็นจุดประสงค์ที่มีความหมายกว้างไม่เฉพาะเจาะจง ได้แก่ จุดประสงค์การเรียนรู้หลักสูตร จุดประสงค์ของแผนการศึกษาชาติ ซึ่งมีค่าที่เรียกแตกต่างกันออกไป เช่น จุดมุ่งหมาย ความมุ่งหมาย จุดหมาย วัตถุประสงค์ และผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

2. จุดประสงค์เฉพาะ

เป็นจุดประสงค์ที่มีความหมายเฉพาะเจาะจง และเป็นจุดประสงค์ที่ตั้งขึ้นเพื่อแสดงให้เห็นอย่างชัดแจ้ง ตรวจสอบได้ จุดประสงค์เฉพาะจะชี้ให้เห็นสิ่งที่ต้องการจากการศึกษาอย่างเฉพาะเจาะจง และเกี่ยวข้องกับเนื้อหาวิชาโดยตรง

จุดประสงค์การเรียนการสอนนอกจากจะแบ่งเป็น 2 ระดับดังกล่าวแล้ว ยังแบ่งตามลักษณะการเรียนรู้ได้ 3 ด้าน ดังนี้

พุทธิพิสัย

เป็นจุดประสงค์ทางการศึกษาที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ทางด้านปัญญา คือ ความรู้ความเข้าใจ การใช้ความคิดแบ่งได้ออกเป็น 6 ระดับ คือ

1. ความรู้ หมายถึง ความสามารถในการจำเนื้อหาความรู้ และระลึกได้เมื่อต้องการนำมาใช้ ความรู้เกี่ยวกับวิธีการ และความรู้เกี่ยวกับหลักการ

2. ความเข้าใจ เป็นความสามารถในการจับใจความสำคัญของสื่อได้ และสามารถแสดงออกมาในรูปของการแปลความ ตีความ คาดคะเน ขยายความ หรือการกระทำอื่น ๆ

3. การนำความรู้ไปใช้ หมายถึง การนำเอาเนื้อหาสาระหลักการ ความคิดรวบยอด เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถนำความรู้ ประสบการณ์ไปใช้ในการแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ ซึ่งจะต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจ จึงจะสามารถนำไปใช้ได้

4. การวิเคราะห์ เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถคิด หรือแยกแยะเรื่องราวสิ่งต่าง ๆ ออกเป็นส่วนย่อย เป็นองค์ประกอบที่สำคัญได้ และมองเห็นความสัมพันธ์ของส่วนที่เกี่ยวข้องกัน ความสามารถในการ

วิเคราะห์จะแตกต่างกันไปแล้วแต่ความคิดของแต่ละคนซึ่งนักเรียนจะสามารถวิเคราะห์เนื้อหาสาระได้ก็ต่อเมื่อนักเรียนเข้าใจเนื้อหาสาระที่เรียนมาแล้ว

5. การสังเคราะห์ หมายถึง ความสามารถที่จะนำองค์ประกอบส่วนย่อย ๆ เข้ามารวมกัน เพื่อให้เป็นภาพที่สมบูรณ์เกิดความกระจ่างใสในสิ่งเหล่านั้น

6. การประเมินค่า หมายถึง ความสามารถในการพิจารณาตัดสินคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ โดยที่ผู้ตัดสินกำหนดเกณฑ์ขึ้นมาเอง หรือเกณฑ์ที่ผู้อื่นกำหนดขึ้น

จิตพิสัย

จิตพิสัยเป็นอารมณ์ หรือความรู้สึกของแต่ละบุคคลที่ได้แสดงออกมา ทั้งด้านการกระทำ การแสดงความคิดเห็นเจตคติค่านิยม และคุณธรรมกระบวนกาเกิดขึ้นภายในเหล่านี้จะเกิดตามลำดับขั้นตอน ต่อไปนี้

1. การรับ คือ การที่นักเรียนได้รับประสบการณ์จากสิ่งแวดล้อมเช่นนักเรียนยอมรับความแตกต่างทางวัฒนธรรมในสังคม

2. การตอบสนอง คือ การมีปฏิกิริยาโต้ตอบกับสิ่งแวดล้อมที่รับเข้ามาด้วยความเต็มใจ เช่นนักเรียนได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมในเรื่องที่ครูบรรยาย

3. การเห็นคุณค่า เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นภายหลังจากที่ได้รับรู้สิ่งแวดล้อม และมีปฏิกิริยาโต้ตอบสังเกตได้จากพฤติกรรมที่ยอมรับค่านิยมใดนียมหนึ่ง เช่น นักเรียนแสดงความสนใจในวัฒนธรรมโดยติดตามอ่านหนังสือเกี่ยวกับวัฒนธรรมอย่างสม่ำเสมอ

4. การจัดรวบรวม เป็นการคิดพิจารณา และรวบรวมค่านิยมให้เป็นระบบค่านิยม เช่น นักเรียนสามารถจัดโครงสร้างของวัฒนธรรมได้

5. การพิจารณาคูณลักษณะจากค่านิยมเป็นเรื่องความประพตึคุณสมบัติคุณลักษณะของแต่ละบุคคลที่เป็นผลของความรู้สึก เช่น นักเรียนสามารถสร้างค่านิยมต่อวัฒนธรรมได้

ทักษะพิสัย

จุดประสงค์เกี่ยวกับทักษะในการเคลื่อนไหว และใช้วัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย มีลำดับการพัฒนาทักษะ ดังนี้

- การทำตามคำบอกเป็นการทำตามคำสั่งของครูโดยไม่มีตัวอย่างให้ดู เช่น นักเรียนวาดภาพสิ่งที่ครูบอกชื่อได้

- การทำอย่างถูกต้องและเหมาะสมเป็นการทำโดยอาศัยความรู้ที่เคยทำมาก่อนแล้วเพิ่มเติม เช่นนักเรียน สามารถออกแบบภาพได้

- การทำได้ถูกต้องหลายรูปแบบเป็นการทำเรื่องที่คล้าย ๆ กัน และแยกแยะรูปแบบได้ เช่นนักเรียน สามารถวาดภาพสิ่งที่มีชีวิตได้หลายประเภท

- การทำอย่างเป็นธรรมชาติ เป็นการทำให้เกิดจากความรู้ ความชำนาญ และเสร็จได้ในเวลาอันรวดเร็ว เช่น นักเรียนสามารถวาดรูปภาพได้ถูกวิธี และรวดเร็ว

จุดประสงค์เฉพาะมีบทบาทที่สำคัญต่อการเรียนการสอน คือ จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

การกำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ชัดเจนทำให้ครูสามารถ

- หาวิธีการสอนได้อย่างเหมาะสม

- หาวิธีการสอนได้อย่างเหมาะสม
- เลือกสื่อการเรียนการสอนได้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระที่จะเรียน
- จัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้เหมาะสม
- เตรียมการวัดผลและประเมินผลได้เหมาะสม
- ทำให้การสอนบรรลุจุดประสงค์ที่ตั้งไว้

ความหมาย

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมเป็นจุดประสงค์การศึกษาที่บ่งบอกถึงการทำของนักเรียนอย่างชัดเจนว่านักเรียนสามารถทำอะไรได้บ้าง หลังจากที่ได้เรียนบทเรียนนั้น ๆ ไปแล้ว

องค์ประกอบจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ส่วน

1. **สถานการณ์ที่ครูตั้งขึ้น** เพื่อให้ให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมออกมา มักใช้คำว่า กำหนดให้ , ภายหลังจากที่ , ถ้ามี , เมื่อ

2. **พฤติกรรมของนักเรียนที่ครูคาดหวังให้แสดงออกมา** ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ ได้แก่ อธิบาย บรรยาย บอก วาด เขียน ชี้ คำนำวน ตอบ ท่อง เปรียบเทียบ สร้าง รายงาน ฯลฯ คำที่ไม่ควรใช้ในจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ได้แก่ รู้เข้าใจ วาบซึ่ง ตระหนัก จินตนาการ ฯลฯ

3. **เกณฑ์ระดับความสามารถของพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออก** มักใช้คำว่า ได้ ถูกต้อง ถูกหมด ได้ทุกข้อ

ตัวอย่างจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เมื่อกำหนดโจทย์เลขเศษส่วนให้ 10 ข้อ นักเรียนสามารถทำได้ถูกต้องอย่างน้อย 8 ข้อ
 2. เมื่อนำข้อสัตว์ต่าง ๆ มาติดบนกระดานดำ นักเรียนสามารถแยกข้อสัตว์ที่เลี้ยงไว้ใช้งานได้ถูกต้อง
- สรุปความหมายของจุดประสงค์การเรียนรู้คือเพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจในวิชาที่เรียน ข้อมูลที่ปรากฏในสิ่งแวดล้อมสามารถคิดอย่างมีเหตุผล และใช้เหตุผลในการแสดงความคิดเห็นอย่างมีระเบียบชัดเจนและรัดกุม เพื่อให้มีทักษะในการเรียนเพิ่มขึ้น เพื่อให้เห็นประโยชน์ของวิชาภาษาอังกฤษทั้งที่มีต่อชีวิตประจำวัน

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นความสามารถของนักเรียนในด้านต่าง ๆ ซึ่งเกิดจากนักเรียนได้รับประสบการณ์จากกระบวนการเรียนการสอนของครูโดยครูต้องศึกษาแนวทางในการวัดและประเมินผลการสร้างเครื่องมือวัดให้มีคุณภาพนั้น ได้มีผู้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ ดังนี้

สมพร เชื้อพันธ์ (2547) สรุปว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถความสำเร็จ และสมรรถภาพด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนที่ได้จากการเรียนรู้ อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอนการฝึกฝน หรือประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ซึ่งสามารถวัดได้จากการทดสอบด้วยวิธีการต่าง ๆ

ปราณี กองจินดา (2549) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถ หรือผลสำเร็จที่ได้รับจากกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และประสบการณ์เรียนรู้ทางด้านพุทธิพิสัยจิตพิสัย และทักษะพิสัย และยังได้จำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ตามลักษณะของวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนที่แตกต่างกัน มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2546) ให้ความหมายว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นการวัด

ความสำเร็จทางการเรียนหรือวัดประสพการณ์ทางการเรียนที่ผู้เรียนได้รับจากการเรียนการสอน โดยวัดตาม จุดมุ่งหมายของการสอน หรือวัดผลสำเร็จจากการศึกษาอบรมในโปรแกรมต่าง ๆ

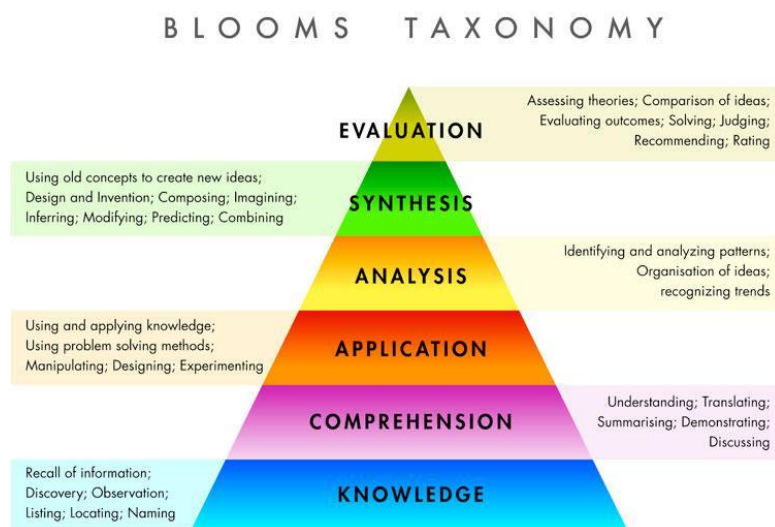
ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลที่เกิดจากกระบวนการเรียนการสอน ที่จะทำให้นักเรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และสามารถวัดได้โดยการแสดงออกมาทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความจำเป็นต่อการเรียนการสอน หรือการตัดสินผลการเรียน เพราะเป็นการวัดระดับความสามารถในการเรียนรู้ของบุคคลหลังจากที่ได้รับการฝึกฝน โดยอาศัยเครื่องมือประเภท แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ซึ่งเป็นเครื่องมือที่นิยมมากที่สุด

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามแนวคิดของ Bloom (1982) ถือว่าสิ่งใดก็ตามที่มีปริมาณอยู่จริง สิ่งนั้นสามารถวัดได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็อยู่ภายใต้กรอบแนวคิดดังกล่าว ซึ่งผลการวัดตามแนวคิดของ Bloom มี 6 ระดับ ดังนี้

- 1) ความจำ คือ สามารถจำเรื่องต่าง ๆ ได้ เช่น คำจำกัดความสูตรต่าง ๆ วิธีการ เช่น นักเรียนสามารถบอกรายชื่ออาหาร 5 ชนิดได้ นักเรียนสามารถบอกรายชื่อธาตุที่เป็นองค์ประกอบของโปรตีนได้ครบถ้วน
- 2) ความเข้าใจ คือ สามารถแปลความ ขยายความ และสรุปใจความสำคัญได้
- 3) การนำไปใช้ คือ สามารถนำความรู้ ซึ่งเป็นหลักการ ทฤษฎี ฯลฯ ไปใช้ในสภาพการณ์ที่ต่างออกไปได้
- 4) การวิเคราะห์ คือ สามารถแยกแยะข้อมูล และปัญหาต่าง ๆ ออกเป็นส่วนย่อย เช่น วิเคราะห์องค์ประกอบ ความสัมพันธ์ หลักการดำเนินการ
- 5) การสังเคราะห์ คือ สามารถนำองค์ประกอบ หรือส่วนต่าง ๆ เข้ามารวมกันเป็นหมวดหมู่อย่างมีความหมาย
- 6) การประเมินค่า คือ สามารถพิจารณา และตัดสินจากข้อมูลคุณค่าของหลักการ โดยใช้มาตรการที่ผู้อื่นกำหนดไว้ หรือตัวเองกำหนดขึ้น

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สมบูรณ์ ต้นยะ (2545) ได้ให้ความหมายว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นแบบทดสอบที่ใช้สำหรับวัดพฤติกรรมทางสมองของผู้เรียนว่ามีความรู้ความสามารถในเรื่องที่เรียนรู้อย่างไรแล้ว หรือได้รับการฝึกฝนอบรมมาแล้วมากน้อยเพียงใด

พิชิตฤทธิ จรุง (2545) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ทักษะและความสามารถทางวิชาการที่นักเรียนได้เรียนรู้อย่างไรแล้วว่าบรรลุผลสำเร็จตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้เพียงใด

ดังนั้นสรุปได้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ และทักษะความสามารถจากการเรียนรู้ในอดีต หรือในสภาพปัจจุบันของแต่ละบุคคล

ประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ไพโรจน์ คะเชนทร์ (2556) ได้จัดประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง (Teacher made tests) และแบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized tests) ซึ่งทั้ง 2 ประเภท จะถามเนื้อหาเหมือนกัน คือ ถามสิ่งที่ผู้เรียนได้รับจากการเรียนการสอนซึ่งจัดกลุ่มพฤติกรรมได้ 6 ประเภท คือ ความรู้ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมิน

1. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเป็นแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเองเพื่อใช้ในการทดสอบผู้เรียนในชั้นเรียน แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1.1 แบบทดสอบปรนัย (Objective tests) ได้แก่ แบบถูก – ผิด (True - false) แบบจับคู่ (Matching) แบบเติมคำให้สมบูรณ์ (Completion) หรือแบบคำตอบสั้น (Short answer) และแบบเลือกตอบ (Multiple choice)

1.2 แบบอัตนัย (Essay tests) ได้แก่ แบบจำกัดคำตอบ (Restricted response items) และแบบไม่จำกัดคำตอบ หรือตอบอย่างเสรี (Extended response items)

2. แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized tests) เป็นแบบทดสอบที่สร้างโดยผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ในเนื้อหา และมีทักษะการสร้างแบบทดสอบ มีการวิเคราะห์หาคุณภาพของแบบทดสอบ มีคำชี้แจงเกี่ยวกับการดำเนินการสอบ การให้คะแนนและการแปลผล มีความเป็นปรนัย (Objective) มีความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) แบบทดสอบมาตรฐาน ได้แก่ California Achievement Test, Iowa Test of Basic Skills, Stanford Achievement Test และ the Metropolitan Achievement tests เป็นต้น

สรุปได้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่งได้ 2 ประเภท คือ แบบทดสอบมาตรฐาน ซึ่งสร้างจากผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา และด้านวัดผลการศึกษา มีการหาคุณภาพเป็นอย่างดี ส่วนอีกประเภทหนึ่ง คือ แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้น เพื่อใช้ในการทดสอบในชั้นเรียนในการออกแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คำศัพท์เพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยได้เลือกแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแบบปฏิบัติในการวัดความสามารถในการนำ คำศัพท์ไปใช้ในการสื่อสารด้านการการพูดและการเขียน และเลือกแบบทดสอบแบบเขียนตอบที่จำกัดคำตอบ

องค์ประกอบด้านการประเมินผล

วศิน กาญจนวณิชกุล (2545: 26-27) ได้กล่าวว่า การประเมินผลเป็นกระบวนการต่อเนื่องของการเรียนการสอน แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. การประเมินผลก่อนเรียน เพื่อช่วยให้ผู้สอนได้ทราบความสามารถของแต่ละคนเพื่อเป็นข้อมูลในการพิจารณาตัดสินว่า จะมีความสามารถเพียงพอในการศึกษาต่อหรือไม่ ถ้าไม่ดีพอจะได้ทำการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น
2. การประเมินผลระหว่างเรียนเมื่อมีการสอนไประยะหนึ่ง ๆ ควรจะได้มีการประเมินผลผู้เรียนตามจุดประสงค์ของรายวิชานั้น ๆ เพื่อจะได้ทราบว่ามีความรู้เพียงพอหรือควรจะไปข้างหน้าได้หรือยัง
3. การประเมินผลหลังเรียน เป็นการประเมินผลรวมครอบคลุมจุดประสงค์ต่าง ๆ หลายจุดประสงค์เป็นการประเมินเพื่อตัดสินความสามารถเพื่อดูว่าตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ผู้เรียนมีความสามารถตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมต่าง ๆ มากน้อยเพียงใด

ขั้นตอนของการประเมินผล

สมคิด (2532) ได้กล่าวถึงขั้นตอน และลำดับขั้นของการประเมินผลการศึกษา สรุปได้ดังนี้

ขั้นที่ 1 ทำความเข้าใจ พฤติกรรมที่ต้องประเมิน โดยแปลความหรือตีความในรูปของการแสดงออกของเด็ก ซึ่งเป็นขั้นทำความเข้าใจจุดประสงค์ในการสอน

ขั้นที่ 2 ตั้งเกณฑ์ โดยการกำหนดว่าการแสดงออกของนักเรียนต้องอยู่ในระดับใดครูจึงยอมรับว่านักเรียนมีพฤติกรรมนั้นจริง

ขั้นที่ 3 วัดผลนักเรียนโดยเลือกใช้วิธีการ และเครื่องมือที่เหมาะสม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่บอกให้ทราบว่าผลพฤติกรรมของนักเรียนอยู่ในระดับใดสถานศึกษาจะต้องสนใจศึกษาหาความรู้และจัดดำเนินการภายในสถานศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ

ขั้นที่ 4 ลงความเห็นว่ามีนักเรียนมีพฤติกรรมนั้นจริงหรือไม่โดยการนำข้อมูลในขั้นที่ 3 เปรียบเทียบกับเกณฑ์ในขั้นที่ 2 ถ้าพฤติกรรมของนักเรียนถึงระดับที่เป็นเกณฑ์ก็ยอมรับว่านักเรียน มีพฤติกรรมนั้นจริงโดยสมบูรณ์ ถ้าพฤติกรรมของนักเรียนไม่ถึงระดับที่เป็นเกณฑ์ก็วินิจฉัยหาข้อบกพร่องของการเรียนการสอน

จากการที่ได้ศึกษาแนวคิดที่เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลในเบื้องต้นนั้นผู้ทำการวิจัยได้ทำการสรุปความหมายของการวัดและประเมินผลไว้ว่า การวัดและประเมินผล หมายถึง กระบวนการตรวจสอบ เพื่อให้ได้มาซึ่งตัวเลข หรือสัญลักษณ์ที่มีความหมายแทนคุณลักษณะ หรือคุณภาพของสิ่งที่วัดโดยใช้เครื่องมือวัดผลที่มีประสิทธิภาพ และวินิจฉัยตัดสินลงสรุปคุณค่า เพื่อพิจารณาตัดสินใจที่ได้จากการวัดผลอย่างมีกฎเกณฑ์ และมีคุณธรรม ซึ่งผู้ทำการวิจัยได้แบ่งการประเมินผลไว้ดังนี้

1. การประเมินระหว่างเรียน (Formative Evaluation) เป็นการประเมินเพื่อใช้ผลการประเมินในการปรับปรุงกระบวนการจัดการเรียนการสอน การประเมินประเภทนี้ใช้ระหว่างการจัดการเรียนการสอนเพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนมีความรู้ความสามารถตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในระหว่างการจัดการเรียนการสอนหรือไม่ หากผู้เรียนไม่ผ่านจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ผู้สอนก็จะหาวิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

2. การประเมินเพื่อตัดสิน (Summative Evaluation) เป็นการประเมินเพื่อตัดสินผลการจัดการเรียนการสอนเป็นการประเมินหลังจากผู้เรียนได้เรียนไปแล้วอาจเป็นการประเมินหลังจบเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือหลายเรื่อง รวมทั้งการประเมินปลายภาคเรียนหรือปลายปี ผลจากการประเมินประเภทนี้ใช้ในการตัดสินผลการจัดการเรียน การสอนหรือตัดสินใจว่าผู้เรียนคนใดควรจะได้รับระดับคะแนนใด

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้วิธีการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย ตามขั้นตอนดังนี้

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 36 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. รูปแบบการเรียนการสอนโดยให้นักเรียนได้สะกดคำ
2. แบบบันทึกคะแนน
3. สมุดแบบฝึกหัดและใบกิจกรรมของนักเรียน
4. แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียนและแบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักเรียน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่มในแต่ละกลุ่มจะเฟ้นหานักเรียนที่เก่ง และมีความรับผิดชอบ มีลักษณะเป็นผู้นำ มอบหมายให้เป็นหัวหน้ากลุ่ม
2. ครูผู้สอนจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวันอย่างง่าย ๆ ให้เรียนกลุ่มละ 10 คำ
3. ครูสะกด และอ่านออกเสียง และให้นักเรียนสะกดและอ่านออกเสียงตาม
4. สังเกตผลการทำแบบฝึกหัดว่าดีขึ้นหรือไม่
5. สังเกตการประเมินตามสภาพจริงในแต่ละครั้ง
6. วัดผลการเรียนเมื่อสิ้นบทเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่องการสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยการนำคะแนนของนักเรียนทั้ง 36 คน มาคำนวณหาค่าร้อยละและค่าเฉลี่ย และนำเสนอข้อมูลโดยใช้ตารางประกอบคำบรรยาย

บทที่ 4

ผลการศึกษาค้นคว้า

วิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเรื่องการสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

โดยมีเป้าหมายให้นักเรียนทุกคนมีผลการเรียนผ่านเกณฑ์ที่กำหนด โดยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นลำดับ ในลักษณะตารางประกอบคำบรรยาย ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงค่าร้อยละและค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบความสามารถในการแก้ปัญหาทางภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียนทดลองงานวิจัยนี้

การทดสอบ	คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย (\bar{x})	ร้อยละของคะแนนที่เพิ่มขึ้น	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
ก่อนเรียน	10	3.58	-	2.09
หลังเรียน	10	5.97	65.80	1.76

จากตารางพบว่า คะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนเท่ากับ 3.58 คะแนน และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 5.97 คะแนน ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน เท่ากับ 2.38 คะแนน และนักเรียนทุกคน มีคะแนนสูงขึ้นกว่าเดิมโดยมีคะแนนความก้าวหน้าเมื่อเทียบระหว่างคะแนนก่อนเรียนกับคะแนนหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 65.80 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ลดลง

ตารางที่ 2 แสดงผลการทดสอบก่อนและหลังเรียน

ที่	ชื่อ-สกุล	ทดสอบก่อนเรียน (10 คะแนน)	ทดสอบหลังเรียน (10 คะแนน)	ความแตกต่างค่าคะแนน
1	ด.ช.ศิราชัย ดอกแย้ม	4	8	4
2	ด.ญ.เขมจิรา โพธิ์อยู่	5	7	2
3	ด.ญ.กัญญาภัทร รักฉายา	5	7	2
4	ด.ช.พีรภัทร งามตา	3	5	2
5	ด.ญ.อริย์กัณฑ์ สัมมาทรัพย์	3	4	1
6	ด.ญ.รศธิชา ปันตา	5	6	1
7	ด.ญ.สุภารณี แก่นจันทร์	5	7	2
8	ด.ช.จิรกิตต์ ตาประโคน	3	6	3
9	ด.ญ.สกลสุภา ปลายเนิน	4	5	1
10	ด.ช.ภาคิน อ่องละออ	6	7	1
11	ด.ญ.วิภาพร ชำนิป่า	6	7	1

ที่	ชื่อ-สกุล	ทดสอบก่อนเรียน (10 คะแนน)	ทดสอบหลังเรียน (10 คะแนน)	ความแตกต่าง ค่าคะแนน
12	ด.ญ.มลฤดี หาเรือนจันทร์	4	5	1
13	ด.ญ.เบญญาภา เดชดี	5	8	3
14	ด.ช.วีรภัทร วันชื่นคีนสุข	2	6	4
15	ด.ญ.ญาณธิป สวยงาม	6	8	2
16	ด.ญ.ณัฐพร ชาวนา	5	7	2
17	ด.ช.บัลลือฤทธิ แก้วอาษา	2	7	5
18	ด.ญ.วงศ์ชนก พักทอง	3	4	1
19	ด.ช.สงกรานต์ มุลเคน	4	6	2
20	ด.ช.วาทิต สอนเถื่อน	4	6	2
21	ด.ช.พีรวัฒน์ ตราขุนิตย์	1	5	4
22	ด.ญ.บุษบากร บุตรวิเศษ	3	6	3
23	ด.ช.สุทธิภัทร สมพงษ์	3	6	3
24	ด.ช.วายุ จักร์เสน	5	7	2
25	ด.ญ.มณีนรัตน์ เถาว์กลาง	3	6	3
26	ด.ช.ธนกร สละใจ	3	5	2
27	ด.ญ.รัชตวรรณ โพธิ์อยู่	3	6	3
28	ด.ช.กวิน บุญหนา	4	6	2
29	ด.ญ.พาขวัญ -	3	8	5
30	ด.ช.ปรีวัฒน์ ศิริบูรณ์	1	6	5
31	ด.ญ.นันท์ธิดา แสงสาย	2	5	3
32	ด.ช.สุวัช สุภากาโล	2	5	3
33	ด.ช.ธีรเดช อุดอ้าย	3	4	1
34	ด.ช.นัฐพงศ์ กอพินนา	3	4	1
35	ด.ช.อัศววัฒน์ เนตรสุวรรณ	2	4	2
36	ด.ญ.ปวีริศา เนตรน้อย	4	6	2
	ค่าเฉลี่ย	3.58	5.97	2.38

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่าผลการทดสอบก่อนและหลังเรียนนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 นักเรียนทดสอบก่อนเรียนมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.58 คะแนน จากนั้นทดสอบหลังเรียนมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.97 คะแนนโดยนักเรียนมีค่าคะแนนเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้น 2.38 คะแนน ซึ่งเป็นพัฒนาการของคะแนนเพิ่มขึ้นเกือบเท่าตัว

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการศึกษา

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเรื่องการสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยมีเป้าหมายให้นักเรียนทุกคนมีผลการเรียนผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

สมมุติฐานของการวิจัย

คำอธิบายจากเพื่อนสามารถทำให้นักเรียนบางส่วนที่ไม่เข้าใจบทเรียนนั้นกลับมาเข้าใจบทเรียนมากขึ้น และเรียนรู้ได้มากขึ้นกว่าคำอธิบายของครู

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 36 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. รูปแบบการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
2. แบบบันทึกคะแนน
3. สมุดแบบฝึกหัดและใบกิจกรรมของนักเรียน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่มในแต่ละกลุ่มจะเฟ้นหานักเรียนที่เก่ง และมีความรับผิดชอบ มีลักษณะเป็นผู้นำมอบหมายให้เป็นหัวหน้ากลุ่ม
2. ครูผู้สอนจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวันอย่างง่าย ๆ ให้เรียนกลุ่มละ 10 คำ
3. ครูสะกด และอ่านออกเสียง และให้นักเรียนสะกด และอ่านออกเสียงตาม
4. สังเกตผลการทำแบบฝึกหัดว่าดีขึ้นหรือไม่
5. สังเกตการประเมินตามสภาพจริงในแต่ละครั้ง
6. วัดผลการเรียนเมื่อสิ้นบทเรียน

สรุปผลการวิจัย

ผลจากการจัดการเรียนการสอนในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษผลปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนเท่ากับ 3.58 คะแนน และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 5.97 คะแนน ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนเท่ากับ 2.38 คะแนน และนักเรียนทุกคนมีคะแนนสูงขึ้นกว่าเดิม โดยมีคะแนนความก้าวหน้าเมื่อเทียบระหว่างคะแนนก่อนเรียนกับคะแนนหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 65.80 และมี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ลดลงนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัดและกิจกรรมกลุ่มของนักเรียนทำให้เกิดบรรยากาศที่ดีและเอื้อต่อการเรียนการสอน ช่วยให้นักเรียนมีความกระตือรือร้น สนใจ ตั้งใจ และมีความรับผิดชอบต่อการเรียนมากขึ้น อีกทั้งยังช่วยกระตุ้นให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นอยู่ตลอดเวลา ช่วยสร้าง

ความสามารถที่เกิดขึ้นในกลุ่ม รู้จักแก้ปัญหาพร้อมกันทำงานเป็นทีม ระดมความคิดของหลายคนซึ่งแนวทางนี้เหมาะสมในการแก้ปัญหาในชั้นเรียนได้เป็นอย่างดี รวมถึงสามารถสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยพบว่าการสอนโดยวิธีเพื่อนช่วยเพื่อนระหว่างนักเรียนในรายวิชาทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

ข้อเสนอแนะ

1. ครูผู้สอนจะต้องคอยติดตามดูแล การปฏิบัติงานกลุ่มอย่างต่อเนื่อง
2. ควรค้นหาหัวหน้ากลุ่มที่เก่ง และมีคุณภาพจริง ๆ
3. ครูผู้สอนจะต้องคอยให้แรงเสริมแก่นักเรียนอย่างต่อเนื่อง
4. ครูผู้สอนควรแจ้งผลการประเมินทุกครั้งเพื่อกลุ่มจะได้ปรับปรุง และพัฒนาตัวเองในจุดที่ยังด้อยอยู่

บรรณานุกรม

- กมล เวียสุวรรณ และนิตยา เวียสุวรรณ. แนวคิดการพัฒนาสื่อการเรียนการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : คอมแพคท์พริ้นท์, 2540.
- กรมวิชาการ. หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533). พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2546.
- กระทรวงศึกษาธิการ. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.), 2545.
- กิดานันท์ มลิทอง. เทคโนโลยีทางการศึกษาและนวัตกรรม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.
- ชาญยุทธ์ ผลาพฤกษ์. การพัฒนาสื่อประสมประกอบการสอน กลุ่มทักษะการเรียนรู้ภาษาไทย. “การจัดการผลงานภาคปฏิบัติ.” วารสารการวัดผลการศึกษา. 8 (23) : 43-45 ; กันยายน-ธันวาคม, 2529.
- พรณี ชเจนจิต. จิตวิทยาการเรียนการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ต้นอ้อแถมมี, 2538.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. สถิติวิทยาทางการวิจัย. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2540.
- สมนึก ภัททิยธนี. การวัดผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กทม. : ประสานการพิมพ์, 2548.
- สันทัด ภิบาลสุข และพิมพ์ใจ ภิบาลสุข. การใช้สื่อการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : พีระพัฒนา, 2523.
- สุนันท์ ปัทมาคม. บทเรียนสำเร็จรูปแบบโปรแกรม เรื่อง การสร้างและการเขียนโปรแกรมการสอน. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517.

วิจัยในชั้นเรียน

เรื่อง การอ่านสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

